

ת"פ 3246/06/18 - מדינת ישראל נגד ביאוטה סלומן

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 3246-06-18 מדינת ישראל נ' סלומן

בפני
בעניין: כבוד השופטת רות שפילברג כהן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ביאוטה סלומן

הנאשם

גזר-דין

כתב אישום ורקע

1. הנאשם הודה והורשע, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום המייחס לו עבירה של **החזקת אגרופן (או סכין) שלא למטרה כשרה**- לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, לאחר שנמצא מחזיק ביום 16.2.18, בשעה 11:00 לערך, בקניון בנצרת עלית, **באגרופן**.

2. ביום 29.4.19, הגיעו הצדדים להסדר טיעון. בהסדר הטיעון צוין כעובדה מוסכמת, כי הנאשם הוציא את האגרופן באופן גלוי והניח אותו לבדיקת המאבטח, כאשר התבקש להוציא את חפציו בכניסה לקניון ולעבור בידוק באמצעות מגנומטר.

הנאשם הודה והורשע בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, ונקבע כי יוגש לגביו תסקיר שירות המבחן. עוד הוסכם כי הצדדים יטענו באופן פתוח, כאשר המאשימה תעתור להטלת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, והסנגור יטען לעונש שאינו כולל רכיב של מאסר כלל.

תסקירי שירות המבחן

3. **שירות המבחן נמנע ממתן המלצה טיפולית בעניינו של הנאשם.**

על פי תסקיר שירות המבחן מיום 25.9.19, הנאשם בן 35, רווק, מתגורר בנצרת עלית. מזה כשנה עובד כפועל במפעל "שטראוס". מתגורר עם אמו, וכבן יחיד הנו המטפל הבלעדי בה בעקבות מחלת סכיזופרניה ממנה היא סובלת. עלה עם אמו לארץ מאתיופיה בשנת 1984, כאשר אביו נותר שם

עמוד 1

והקשר עמו נותק. בילדותו חווה הנאשם בדידות רבה עקב שעות עבודה רבות של אמו, וספג אלימות מצד דודו. בעקבות אשפוזים ממושכים של אמו שולב הנאשם במסגרת פנימייה והועבר לאחר מכן למשפחת אומנה שם חווה התעללות רגשית, לדבריו. לאחר העברתו למשפחת אומנה אחרת חווה, לדבריו, "חוויה מתקנת", וקיבל מענה לצרכיו.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד, עם בגרות חלקית. הנאשם תיאר קשיים בהסתגלות החברתית ותחושות דכדוך. לדבריו, אובחן כסובל מקשיי קשב וריכוז אך סירב לטיפול בריטלין. עם סיום הלימודים שב להתגורר עם אמו וחווה קשיים ויחס אמביוולנטי כלפי אמו, בשל הקושי להתמודד עם מצבה הנפשי המתבטא לעיתים בהתפרצויות זעם בבית.

בצה"ל שירת כנהג תובלה, אולם ערק פעמיים, ריצה עונשי מאסר קצרים ולאחר מכן שוחרר.

לאחר שחרורו מהצבא עבד הנאשם בעיקר במפעלים, והתקשה להתמיד בעבודה. כיום עורך מאמצים להתמיד במקום העבודה.

הנאשם מסר לשירות המבחן כי בתקופת שהותו בפנימייה החל לעשות שימוש באלכוהול ובסמים על רקע חברתי ובאופן מזדמן. מסר כי בהווה השימוש בהם מהווה עבורו אמצעי להפגת תחושות שליליות. הנאשם לא התייצב לבדיקות שתן אליהן זומן.

כיום הנאשם מתאר תחושות קשות עקב מגוריו עם אמו, והוא חש דכדוך וייאוש. לדבריו לא נעזר בגורמים מתחום בריאות הנפש על מנת לקבל מענה לקשייו, והנו נעדר סביבה תומכת.

לנאשם שתי הרשעות קודמות בגין עריקות מהצבא. בהתייחסו לעבירה של החזקת האגרופן מסר כי כחודש לפני האירוע, החל לקבל איומים מצד גורמים עברייניים מהם רכש קנאביס. מתוך החשש לחייו והצורך בהגנה עצמית רכש אגרופן. הנאשם לקח אחריות מלאה על ביצוע העבירה. הוא נשא את האגרופן כשבוע, והוציא אותו בפני מאבטח כחלק מהבדיקה הביטחונית.

הנאשם חש אכזבה עצמית, וניכר כי הוא מתחרט על מעורבותו בעבירה וחרד מתוצאות ההליך.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם, בשעת ביצוע העבירה, התקשה להפעיל שיקול דעת בוגר ולחשוב על השלכות התנהגותו. הנאשם מתמודד עם קשיים רגשיים והעדר דמות תומכת בחייו, ולכן פונה לשימוש בחומרים ממכרים. שירות המבחן התרשם עוד כי הנאשם **נעדר דפוסים עברייניים**, מגלה תובנות למצבו, והצליח לנהל לאורך השנים אורח חיים נורמטיבי ללא מעורבות בפלילים. הנאשם הביע חשש מפני הטלת עונש מאסר בעבודות שירות שיפגע בפרנסתו וביכולתו לתמוך באמו.

שירות המבחן בחן אפשרות שילובו בהליך טיפולי אך התרשם כי **הנאשם נעדר כוחות נפשיים הדרושים להליך טיפולי ארוך טווח**. שירות המבחן העריך כי ללא התערבות טיפולית ישנו סיכון סביר להישנות ביצוע עבירות בעתיד, ומכאן הסיק בדבר חשיבות הטיפול. בהעדר נכונות מצד הנאשם להשתלב בטיפול בתחום ההתמכרויות, ונוכח העדר בשלות לכך, נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה טיפולית בעניינו.

4. בתסקיר סופי מיום 14.1.20, מסר הנאשם כי בתקופה האחרונה עובד שעות רבות על מנת לכסות חובות כספיים שצבר. הנאשם תיאר תחושות בדידות, ייאוש וקשיים רגשיים בשל מגוריו עם אמו. לדבריו, הפחית את צריכת הקנאביס, ובסופי שבוע צורך אלכוהול. בדיקת שתן שנערכה בשירות המבחן נמצאה חיובית לנוכחות קנאביס.

הנאשם הביע נכונות ראשונית להשתלב בטיפול בתחום ההתמכרויות והופנה ליחידה לטיפול בהתמכרויות. **לשתי פגישות שנקבעו לו לא הגיע**, לדבריו, בשל אילוצי עבודה. גם לפגישה שלישית אותה תיאם לא הגיע, ללא הודעה. נוכח הפער בין הצהרותיו המילוליות לבין התנהלותו בפועל, ובהעדר יכולת לשתף פעולה עם גורמי הטיפול, שב שירות המבחן ונמנע ממתן המלצה טיפולית בעניינו של הנאשם.

טיעוני הצדדים לעונש

ביום 20.1.20, טענו הצדדים לעונש. ב"כ המאשימה טען לעונש בכתב ואילו ב"כ הנאשם טען בע"פ.

5. טיעוני ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה טען כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות ובין 12 חודשי מאסר בפועל, וביקש להטיל על הנאשם עונש של 3 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות בהתאם לחוות-דעת הממונה, מאסר על-תנאי והתחייבות.

נטען, כי מעשי הנאשם פגעו בשלום הציבור וטומנים בחובם סיכון ממשי, וכי המדובר בפגיעה ממשית נוכח נשיאת האגרופן במקום ציבורי.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות מסר ב"כ המאשימה כי לחובת הנאשם שתי הרשעות קודמות מבית דין צבאי, וכי מתסקיר שירות המבחן עולה כי החזיק את האגרופן במשך כשבוע. נטען כי הנאשם לא שיתף פעולה עם שירות המבחן בהיבט של שילובו בהליך טיפולי, לא התייצב לבדיקות שתן ובדיקה מאוחרת שמסר נמצאה עם שרידי קנאביס. בהעדר התערבות טיפולית ובשללות של הנאשם לטיפול, קיים סיכון סביר להישנות ביצוע עבירות. לפיכך, יש להטיל על הנאשם עונש מוחשי ובו רכיב מאסר בעבודות שירות.

6. טיעוני ב"כ הנאשם

ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם נע בין ענישה מותנית או אי הרשעה בדין, לבין מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות. האירוע הנו אירוע בודד, שאינו מלמד על אורח חייו של הנאשם. את האגרופן החזיק לשם תחושת הביטחון ולהגנה עצמית, ולא הסליק אותו אלא חשף אותו מיוזמתו בשעת בדיקה בקניון. הנאשם לא התכוון לגרום לנזק לאדם או לרכוש. עוד נטען כי יתכן ומוצאו של הנאשם, בן העדה האתיופית, השפיע על המאבטח ועל תגובתו לכך שהנאשם הוציא מכיסו אגרופן בשעת הבדיקה בקניון. מדובר בנסיבות המלמדות על חומרה נמוכה.

עוד טען ב"כ הנאשם כי הנאשם, בן 35, נורמטיבי וללא הרשעות קודמות בפלילים. הרישום מבית דין צבאי התיישן ונמחק. תסקיר שירות המבחן מלמד על נסיבות חייו הקשות של הנאשם, שלמרות זאת השתלב במעגל העבודה באופן עקבי, ומשמש מפרנס יחידי בבית התומך באשתו הסובלת ממחלת נפש קשה. הנאשם נטל אחריות מלאה, והתחרט על מעשיו. שירות המבחן לא התייחס לנושא ביטול הרשעתו של הנאשם, ואינו ממליץ על אפיק שיקומי. אף שלא נכללה המלצה כזו, סבר ב"כ הנאשם כי נסיבות חייו של הנאשם, נטילת האחריות והחרטה שהביע מספיקות על מנת להתרשם ולקבוע כי יש לבטל את הרשעתו. נטען, כי הרשעה הטלת ענישה מוחשית הכוללת מאסר תפגע בנאשם באופן בלתי מידתי.

7. דברי הנאשם

הנאשם הצטער על מעשהו, ומסר כי לא ישוב עליו. לדבריו, מתקשה בנסיבות חייו להמשיך בהליך הטיפול בשירות המבחן, בשל החובות הרובצים עליו.

דין והכרעה

8. מתחם העונש ההולם

הערכים החברתיים הנפגעים

9. רבות נכתב על הצורך להילחם בתופעה ההולכת ומתפשטת של החזקת סכין או אגרופן ברשות הרבים, על מנת להקטין את הסיכוי של שליפת הסכין או האגרופן לצורך שימוש שאינו כשר.

הערך החברתי המוגן באמצעות האיסור על החזקת סכין או אגרופן מחוץ לתחום ביתו או חצריו של נאשם, אשר לא הוכיח כי החזיקם למטרה כשרה, הוא הערך של הגנה על שלמות גופו של האדם, תחושת הביטחון האישי, וכן תחושת בטחון של כלל הציבור, והיכולת לנהל חיים שלווים ללא חשש מפרצי אלימות.

תכלית האיסור היא במניעת הסיכון והנזק המוחשי אשר עלול להיגרם כתוצאה משימוש פסול בסכין או באגרופן, ובמיגור התופעה השלילית הנפוצה של "תרבות הסכינאות".

לעניין זה ראו את רע"פ 7484/08 פלוני נגד מדינת ישראל (22.12.09):

"יש להסכים גם עם טענת המשיבה לפיה פגיעה בערך המוגן הטמון בעבירה בדבר החזקת סכין, עשויה להתרחש לא רק כאשר נעשה בסכין שימוש פסול, אלא גם מעצם החזקתה בכל מקום שאינו ביתו או חצריו של אדם. האיסור הפלילי על החזקת סכין (והוא הדין לגבי אגרופן הנזכר אף הוא בסעיף 186(א)) ברשות הרבים, נועד להתמודד כאמור עם תופעת ריבוי הסכינים ולהקטין את הסיכוי לשליפתה של הסכין

מכיסיו של בעליה לצורך שימוש פסול ופוגעני בה. גם אם החזקת הסכין כשלעצמה אין בה כדי ליצור פוטנציאל לתגרה אלימה, משעה שפוטנציאל שכזה התעורר, נוכחותה של הסכין בזירת האירוע עשויה לתרום להתלקחות הרוחות ולהשתלבות מצד האוחז בסכין. אכן, החזקת הסכין במקום בו קיים פוטנציאל לאלימות מעצימה את ההסתברות להתפרצות האלימות."

וכן את ע"פ 2047/07 מלסה הנוק נגד מדינת ישראל (14.05.07):

"כבר נשתפך דיו רב ונשתברו קולמוסים ומקלדות בפסקי הדין של בית משפט זה ובתי המשפט האחרים לעניין 'תת-תרבות-הסכין'. לפנינו היה אדם יוצא לרחוב ובידו או בכיסו ארנקו, מטפחתו ועטו. היום רבים היוצאים לרחוב וסכין בידם, או איש סכיני על ירכו, לאו דווקא כדי לקלף מפירות הארץ, ואך יוצאים פלוני משלוותם, ברב או במעט, תישלף הסכין; וסגולתה הטבועה של זו, שהיא עלולה לשפיכות דמים, וכדברי חכמים ש'הברזל מקצר ימיו של אדם' (ילקוט שמעוני, פרשת יתרו)."

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

10. הנאשם החזיק ברשותו אגרופן, שעה שביקר בקניון בנצרת-עלית, שם הוציא את האגרופן מכיסו עת נדרש על-ידי מאבטח לעבור בידוק ביטחוני בכניסה לקניון.

כתב האישום אינו מייחס לנאשם עבירות נלוות, ואולם לפי דברי הנאשם בפני שירות המבחן, הוא החזיק באגרופן במשך כשבוע ימים, לאחר שחש מאוים ולצורך תחושת ביטחון והגנה עצמית.

החזקת אגרופן או סכין, לכל מטרה שהיא, במקום ציבורי והומה אדם כקניון, נושאת בחובה סיכון לשלום הציבור. מטבע הדברים כרוך בעבירה זו תכנון מסוים הנלמד מההתחמשות בכלי האסור ובנשיאתו.

בעפ"ג 20223-10-14 מדינת ישראל נגד אימן תקרורי (09.02.15), הרשיע בית המשפט המחוזי משיב שהינו צעיר חיובי ונעדר עבר פלילי, שהחזיק בדלת תא הנהג ברכבו אגרופן מתכת, לאחר שבית משפט השלום נמנע מהרשעתו, בצינו את הדברים הבאים:

"כפי שציין גם בית משפט קמא וציין כל שופט שעסק אי פעם בסוגיה זו, הכלל הוא כי עבירה שבוצעה הרשעה בצידה ורק לעתים נדירות וחריגות יטה בית משפט ממושכלת יסוד זו. איננו סבורים כי זהו המקרה. הדגש מושם על אופיו של "המכשיר" האסור שמדובר בו. אין כל סיבה שבעולם שאדם יחזיק באגרופן. כאשר מדובר בסכין מועלה לא אחת הטיעון כי ניתן לעשות בו שימוש גם למטרות שאינן פסולות. כאשר מדובר

באגרון אפילו אמירה זו אינה נכונה. אגרון נועד אך ורק לשימוש אסור ולא היתה כל סיבה שהמשיב יחזיק אותו ברכבו. הטיעון כי המשיב קנה את המכשיר באקראי וללא תשומת לב למהותו, היא טענה שספק אם ניתן לקבלה. מכל מקום, המשיב הודה בהחזקת אגרון למטרה לא כשרה ובכך סוף פסוק לסוגיה זו. אגרון הוא כלי משחית מדרגה ראשונה, הנזק הגלום בשימוש בו אינו טעון הבהרה והתמונה המצויה בתיק מדברת בעד עצמה."

לזכות הנאשם יצוין כי חשף את האגרון בפני המאבטח מיוזמתו ולא ניסה לחמוק מבדיקה או להעלים את האגרון. התנהגות זו מצביעה על היעדר תחכום, ומורידה את רמת הפלילות. עוד יצוין כי הנאשם היה לבדו עת נכנס לאותו קניון בשעות הבוקר. הנסיבות נעדרות סממנים אופייניים של חומרה, ביחס למקרים אחרים, בהם מחזיקים חשודים או נאשמים כלי משחית בצוותא או בחבורות, בשעות לילה או במקומות בילוי, שבהם נפוצים אירועי אלימות מתלקחים. עניין נוסף הנו ההבחנה שבין סכין לאגרון, כשלטעמי, החזקת סכין, ובמיוחד מסוגים מסויימים, חמורה היא בנסיבותיה מהחזקתו של אגרון. אמנם אגרון אחת היא תכליתו, ותכלית זו הנה לגרום לנזק באלימות, לעומת סכין, שיתכנו בו שימושים בלתי פליליים, ואולם בפועל פגיעות רבות וקשות, לרבות מקרי מוות באלימות, נגרמים בסכינים, ורק מיעוטם הנם תוצאה של שליפת אגרון. ניתן לסכם כי הפגיעה בערכים המוגנים הנה במקרה זה נמוכה עד בינונית.

מדיניות הענישה

11. בתי המשפט עסקו לא אחת בעבירת החזקת סכין או אגרון למטרה לא כשרה ועמדו על הצורך להחמיר בענישה, לעניין זה ראו את רע"פ 5127/09 **דוד יפקח נגד מדינת ישראל (19.06.09)**:

"בשנים האחרונות אנו נתקלים בתופעה קשה, כאשר אנשים היוצאים לבילוי לילי נושאים עמם כלי משחית. תופעה זו לא פסחה גם על בני הנוער, ואת מחירה שילמו קורבנות לא מעטים בחייהם, ואחרים נושאים את צלקותיה על גופם. עם כך אין להשלים, ואחת הדרכים לסלק תופעה זו מחיינו, היא החמרה בענישה שנהגה עד כה."

12. מעיון בפסיקה שניתנה בגין החזקת סכין למטרה לא כשרה, עולה כי בתי המשפט הטילו ענישה מגוונת, החל מביצוע עבודות של"צ ועד מאסר קצר בפועל, לרבות בדרך של עבודות שרות, בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה. כפי שיובא, מרבית המקרים בנדונים עניינם בסכין ולא באגרון.

ב"כ הצדדים הפנו לפסקי-הדין הבאים:

א. רע"פ 322/15 **חן ג'אנח נ' מדינת ישראל (22.1.15)** - אליו הפנה ב"כ המאשימה, על המבקש, שהורשע בעבירות של החזקת סכין והחזקת סם מסוכן, **הוטלו 12 חודשי מאסר**

בפועל, והופעל במצטבר עונש מאסר על תנאי תלוי ועומד בן ששה חודשים. בית-משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם בעבירה של החזקת סכין נע בין 6 ל-12 חודשי מאסר. ערעורו לבית-המשפט המחוזי ובקשת רשות ערעור לבית-המשפט העליון, נדחו, תוך שהובאו בחשבון עברו הפלילי המכביד של אותו מערער והעדר סיכויי שיקום.

ב. ב"כ המאשימה הפנה עוד לע"פ (מח' נצ') 11180-01-13 **מדינת ישראל נ' סמילה (18.2.14)**, שם קבע בית-המשפט המחוזי **מתחם עונש הולם הנע בין שני חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 10 חודשי מאסר בפועל**, בעבירה של החזקת סכין בעלת להב באורך 10 ס"מ, בנסיבות בהן נשא המשיב את הסכין **במרכז מסחרי בשעת לילה**.

ג. רע"פ 2932/08 **מוחמד מרגאן נגד מדינת ישראל (12.06.08)**, גם אליו הפנה ב"כ המאשימה, שם המבקש הודה והורשע בעבירת החזקת סכין, לאחר שהחזיק בסכין בכיכר בית העלמין בכרמיאל ולא הצליח להוכיח כי החזיקה למטרה כשרה. בית המשפט השלום גזר עליו **חודשיים מאסר בפועל ו- 7 חודשי מאסר על תנאי**. ערעורו לבית המשפט המחוזי ובקשת רשות הערעור לבית המשפט העליון, נדחו.

ד. עפ"ג (חי') 43756-03-13 **מדינת ישראל נ' פלוני (8.4.13)** - אליו הפנה ב"כ המאשימה, שם הורשע המשיב בעבירה של החזקת סכין מתקפלת על גופו, מתחת לחולצתו, כשהיא מחוברת אליה באמצעות שרשרת. **הוטלו עליו 4 חודשי מאסר בפועל, וכן הופעל עונש מאסר על תנאי, תלוי ועומד, בן ששה חודשים, במצטבר**. המדינה ערערה על קולת העונש, בין היתר, נוכח עברו הפלילי המכביד של המשיב, הכולל 7 הרשעות קודמות בעבירה זוהי, והרשעות נוספות. בית-המשפט המחוזי קיבל את הערעור, והעמיד את **עונש המאסר המוטל על המשיב על 7 חודשים**, ואת יתר רכיבי הענישה, לרבות הפעלת המאסר על תנאי כולו במצטבר, על כנם.

ה. רע"פ 3446/10 **עבד אלחלים נ' מדינת ישראל (6.4.11)**, אליו הפנה ב"כ הנאשם, שם נמנע בית-משפט השלום מהרשעתו של המבקש, שנמצא מחזיק אגרופן ברכבו, והטיל עליו **צו של"צ, צו מבחן והתחייבות**. ערעור המדינה לבית-המשפט המחוזי התקבל, והמבקש הורשע בעבירה המיוחסת לו. התיק הוחזר לגזירת העונש בבית-משפט השלום, ונוסף **רכיב של מאסר על-תנאי** ליתר רכיבי הענישה. בית-המשפט העליון קיבל את בקשת רשות הערעור ודן בה כבערעור. לחובת המבקש לא היו הרשעות קודמות והוא השתלב במסלול של לימודים טכנולוגיים, ומצוי בראשית דרכו כך שנזקי ההרשעה עלולים להיות רבים, כך נקבע.

ו. ת"פ (נצ') 57264-07-15 **מדינת ישראל נ' חילף (18.7.16)**, גם אליו הפנה ב"כ הנאשם, שם **ביטל בית-המשפט את הרשעתו של הנאשם**, צעיר ללא עבר פלילי, אשר החזיק אגרופן ברכבו, בשל החשש כי הרשעה תביא לפיטוריו ממקום העבודה שלו כמטפל בבית אבות, שלא

גובה בראיות, והפגיעה בסיכויי קבלתו לגיוס למשטרת ישראל.

ז. ת"פ (י-ם) 55338-05-15 **מדינת ישראל נ' סמאי** (5.5.16), אליו הפנה ב"כ הנאשם, שם **ביטל בית-המשפט את הרשעתו של נאשם**, צעיר ללא עבר פלילי, ממוצא אתיופי, שהורשע בהחזקת אגרופן ברכבו, לאחר שראה בעתירתו לבטל את ההרשעה משום "עתירה להשתלב כראוי בחברה הישראלית", ובשל הקשיים עמם מתמודד ממילא בהיבט זה.

ח. ב"כ הנאשם הפנה עוד לת"פ (פ"ת) 15186-11-17 **מדינת ישראל נ' יפרח** (28.1.18), בו הנאשם נתפס מחזיק ברכבו באגרופן, נקבע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר על-תנאי ועד למספר חודשי מאסר, כאשר במקרים מסוימים, ובהתייחס לצעירים נעדרי עבר פלילי שנטלו אחריות, ניתן להימנע מהרשעה. בית-המשפט נמנע מלהרשיע את הנאשם והטיל עליו **50 שעות של"צ והתחייבות**.

ניתן לעיין עוד בפסקי-הדין הבאים:

א. רע"פ 1490/12 **אבו גוש נ' מדינת ישראל** (15.7.12), המבקש הורשע בעבירה של החזקת אגרופן, לאחר שנתפס מחזיק בו בכניסה לתחנה המרכזית בירושלים. בית-משפט השלום נמנע מהרשעתו בשל העדר עבר פלילי ותפקודו התקין בדרך כלל. בית-המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, הרשיע את המבקש, ונמנע מהתערבות בעונש, בנימוק כי לא הוכח נזק קונקרטי וכי האינטרס הציבורי גובר. בקשת רשות ערעור לבית-המשפט העליון נדחתה.

ב. ברע"פ 1949/15 **אימן תקרורי נ' מדינת ישראל** (2.4.15), שם הרשיע בית המשפט המחוזי את המשיב שהינו צעיר חיובי ונעדר עבר פלילי, אשר החזיק בדלת תא הנהג ברכבו אגרופן מתכת, לאחר שבית משפט השלום נמנע מהרשעתו, והטיל עליו **צו של"צ בהיקף של 120 שעות**. בית-המשפט המחוזי לא התערב ברכיבי הענישה. בקשת רשות ערעור לבית-המשפט העליון נדחתה.

ג. רע"פ 529/10 **שאלתיאל נ' מדינת ישראל** (1.2.10), שם בית-משפט השלום נמנע מהרשעתו של המבקש, שהורשע בעבירה של החזקת סכין, והטיל עליו **של"צ בהיקף של 180 שעות**. בית-המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, הרשיע את המבקש בעבירה, והותיר את העונש על כנו. בית-המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור, בקבעו, בין היתר כי **"עצם החזקתה של סכין, היא שהופכת אותה לזמינה ומדיניות הפסיקה להחמרה בגין עבירות אלה אינה מאפשרת ויתור על הרשעה"**.

ד. רע"פ 2932/08 **מוחמד מרגאן נגד מדינת ישראל** (12.06.08), שם המבקש הודה

והורשע בעבירת החזקת סכין, לאחר שהחזיק בסכין בכיכר בית העלמין בכרמיאל ולא הצליח להוכיח כי החזיקה למטרה כשרה. בית המשפט השלום גזר עליו **חודשיים מאסר בפועל ו- 7 חודשי מאסר על תנאי**. ערעורו לבית המשפט המחוזי ובקשת רשות הערעור לבית המשפט העליון, נדחו.

ה. עפ"ג (מרכז) 9095-02-11 **תמים מסארוה בן מוחמד נגד מדינת ישראל** (17.05.11), המערער, בעל עבר פלילי, הודה והורשע בעבירת החזקת סכין. בית המשפט השלום גזר עליו **6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שרות, מאסר על תנאי וקנס**.

ו. ע"פ (נצרת) 8001-09-15 **יגאל שיטריט נגד מדינת ישראל** (24.11.15), המערער, נעדר עבר פלילי, הורשע על פי הודאתו בעבירה של החזקת אגרופן במקומות שונים ברכבו. בית המשפט גזר עליו **4 חודשי מאסר על תנאי, של"צ בהיקף של 60 שעות והתחייבות**. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה לאחר שחזר בו ממנו.

ז. ת"פ (נצרת) 35674-05-12 **מדינת ישראל נגד לואי רואשדה** (01.06.14), הנאשם, יליד 1991, נעדר עבר פלילי, הורשע על פי הודאתו בהחזקת אגרופן שלא כדין. הצדדים הגיעו להסדר לעניין העונש, בית המשפט קיבל את ההסדר וגזר עליו **חודשיים מאסר בפועל לריצוי בעבודות שרות, 4 חודשי מאסר על תנאי וחתימה על התחייבות**.

13. לאור האמור לעיל, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם לעבירת החזקת הסכין בנסיבות העניין דנן, נע בין מבחן, של"צ וענישה מותנית ועד ל-9 חודשי מאסר בפועל.

גזירת עונשו של הנאשם

14. הנאשם בן 35, אשר הודה בהזדמנות הראשונה, וחסך זמן ציבורי.

הנאשם נטל אחריות למעשה, והביע חרטה.

מתסקיר שירות המבחן עולה כי מדובר בצעיר נורמטיבי, ללא עבר פלילי (למעט שתי הרשעות קודמות בעבירה של היעדרות משירות צבאי אשר התיישנו), העובד כפועל במפעל.

נסיבות חייו של הנאשם קשות הן ומורכבות ואף על פי כן לא הסתבך מעולם בפלילים עד כה.

לשירות המבחן מסר הנאשם כי הוא עושה שימוש בקנאביס ובאלכוהול, ושירות המבחן זיהה קיומה של נזקקות טיפולית בתחום ההתמכרויות. שירות המבחן התרשם כי קיים סיכון להישנות ביצוע עבירות בעתיד, אולם הניסיון

לשלב את הנאשם בטיפול לא צלח והנאשם לא התייצב לבדיקות שתן שנקבעו ולשיחות טיפוליות אליהן זומן. לצד זאת, שירות המבחן התרשם מגילויי אחריות, חרטה ומהעדרם של קווי אישיות עברייניים. שירות המבחן נמנע, בסופו של יום ממתן המלצה טיפולית בעניינו.

על אף היעדרו של אפיק טיפולי, שוכנעתי כי יש ליתן לנאשם הזדמנות ולגזור את עונשו לקולא. התרשמתי ישירות מהנאשם בדיונים, בנוסף להתרשמות של שירות המבחן ממנו, ואני סבורה כי מדובר במעידה בודדת, שאיננה מהחמורות, אשר אותה מעד נאשם שאינו מאופיין בקווים פליליים או אלימים. מצאתי בנוסף כי הנאשם למד לקח, וכי היעדרו של שיתוף הפעולה מצדו הנו תוצאה של קושי עמוק להתמודד עם נסיבות חיים קשות, ולא מדובר בזלזול בחוק, או בפריקת עול.

ב"כ הנאשם בטיעונו לעונש סבר כי יש לתת משקל לעובדה כי מדובר בנאשם ממוצא אתיופי, ולטענה כי על רקע זה הופלה. לא הוכח לפניי כי בשעת ביצוע העבירה, בחקירה או בהעמדתו לדין הופלה הנאשם ביחס לאחרים, ולא הוכח כי זכה להתייחסות שונה על רקע מוצאו בכל שלב שהוא של ההליך. גם נסיבות ביצוע העבירות עצמן, כפי שנלמדות מכתב האישום, אינן מרמזות על יחס לקוי כלשהו כלפי נאשם זה.

יחד עם זאת, עיינתי בפסק-הדין שהוגש על-ידי ב"כ הנאשם (ת"פ (ראשל"צ) 63404-05-18 **מדינת ישראל נ' טאקלה** (16.7.19)), המתווסף לתמונה העולה מתסקיר שירות המבחן, ומלמד במעט על קשייהם הייחודיים של בני החברה האתיופית, בהשתלבות בחברה הישראלית, ואביא גם את האמור בחשבון בשעת גזירת עונשו של הנאשם.

15. במכלול הנסיבות האישיות, ובשים לב לכך כי אין המדובר בהחזקת כלי משחית בנסיבות חמורות, כאמור - החלטתי להעמיד את עונשו של הנאשם בתחתיתו של מתחם הענישה, וזאת על אף היעדרה של המלצה טיפולית, ולמרות הנתונים שאינם חיוביים לגבי שימוש בסמים ואלכוהול. שוכנעתי כי אם ייגזר על הנאשם מאסר, לריצוי בפועל או בעבודות שרות, יהיה בכך עול כבד ביותר לנאשם זה, אשר נאבק מאבק קשה של פרנסה והישרדות. היעדרו של עבר פלילי לנאשם בן 35, תעסוקה במסגרת קבועה, נסיבות חיים קשות, טיפול כבן יחיד באם חולת נפש, ובראש וראשונה הרושם החיובי שהותיר הנאשם על שרות המבחן וכן בדיוני בית המשפט, כל אלה הביאוני למסקנה כי יש לגזור כאן את הדין במידה של חסד לענישה מותנית בלבד ולהתחייבות.

סוף דבר

16. **לאור כל האמור, אני קובעת את עונשו של הנאשם כדלקמן:**

א. מאסר על תנאי למשך 3 חודשים, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור במשך שנתיים מהיום עבירה של החזקת סכין או אגרופן.

ב. הנאשם יתחייב שלא לעבור עבירת החזקת סכין או אגרופן במשך שנתיים אחרת יחויב לשלם 2,000 ₪.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ט' אייר תש"פ, 03 מאי 2020, במעמד הצדדים.